

HỒI 456

Tả Hữu Vi Nan

C hoảng!

Tĩnh Trung Nguyệt gạt trúng trường thương, cao thủ quân Ngụy này rất khá, trường thương chỉ hơi chệch đi, Tĩnh Trung Nguyệt chớp lấy sát na đó quay lại như sấm chớp chém xẹt tới, đao pháp thần tốc tình diệu đến độ khó tin.

Đại hán râu dài hồn phi phách tán, thu trường thương liều mạng lùi lại, thoái lui hơn trượng trên ngực mới hiện lên vết máu rồi ngã xuống mặt tuyết.

Vũ Văn Hóa Cập rống lên bi thiết, nhảy bổ vào Khấu Trọng, quát: "Ta lấy mạng người!" Kiếm thủ vừa bị Khấu Trọng vung đao đẩy lui nghe vậy xông đến tấn công Từ Tử Lăng.

"Bùng, bùng", cả hai không chịu nổi kinh khí tập trung cao độ của Bảo Bình Ẩn, văng ra ngoài, mắt mũi mồm đều rỉ máu.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng tâm ý tương thông, đều hiểu được tình thế trước mắt, phải dùng ngay thế đánh như lôi đình vạn quân, tuyệt không để cho đối thủ kịp thở. Nhân lúc đám cao thủ hộ giá của Vũ Văn Hóa Cập còn tâm thần hoảng loạn hạ toàn lực xuất thủ, thanh lý gọn ghẽ. Nếu để đối phương kịp ổn định lại thế trận thì khó lòng biết trước thắng bại.

Kiếm thủ đến tiếp cứu chỉ có thể kéo dài thời gian bại vong của đồng bạn, Từ Tử Lăng đành bỏ qua cơ hội thừa thắng truy kích, giải quyết hẩn trước.

Gã uốn người lên, chân đạp vào mặt tuyết, xoay mình tránh khỏi cây kiếm trong đường tơ kẽ tóc, đến vị trí cây kiếm của địch nhân khó lòng xoay trở liền lật khuỷu tay thúc vào sườn.

Đao thủ và câu thủ lại công tới.

Kiếm thủ tung mình lên không, tránh được khuỷu tay của Từ Tử Lăng. Trường kiếm lại từ trên không chém xuống, quả không thẹn là cao thủ bên mình của Vũ Văn Hóa Cập.

Từ Tử Lăng ngằm giở Bất Động Căn Bốn Ấn, trong một sát na hoàn toàn nắm chắc được tốc độ cùng vị trí, tình thế của địch nhân, tung một quyền lên không, ngạnh đón cây kiếm.

oOo

Khấu Trọng lại đang bị áp đảo, không phải võ công của Vũ Văn Hóa Cập cao mình hơn gã, song vừa nãy đánh nát tấm thuẫn, kích chết đại hán râu dài đã hao tốn nhiều chân nguyên, chưa kịp hồi phục lại bị Vũ Văn Hóa Cập phát cuồng vì cái chết của thủ hạ lao vào liều mạng tấn công. Nhất thời gã chỉ dựa vào đao pháp tinh diệu chống đỡ, đợi cho Vũ Văn Hóa Cập giảm sút nhuệ khí mới chớp cơ hội phản kích.

Khấu Trọng tiến vào cảnh giới “tĩnh trung nguyệt”, lạnh lẽo như băng tuyết ngàn đời giữa trận chiến hùng hực lửa, vô luận tình thế hung hiểm cỡ nào, tử thần đến gần bao nhiêu, gã đều giữ tâm cảnh lãnh tĩnh hóa giải hết.

Vũ Văn Hóa Cập hận không thể một chiêu dồn gã vào tử địa, chiêu nào cũng toàn lực xuất thủ.

Thế lại nhắm đúng vào nhược điểm của Khấu Trọng, bức gã phải ngạnh đấu, không có cơ hội hồi phục. Vô luận gã tránh né kiểu gì, Vũ Văn Hóa Cập hoặc tấn công cận thân, hoặc cách không xuất kinh, không cho gã thời gian lấy hơi.

Gã trầm tĩnh ứng chiến, lúc tiến lúc thoái, dần rời xa hai trận chiến kia, lui vào gần chính điện kề với quảng trường, mỗi đao xuất ra đều quán chú toàn bộ tinh khí thần của gã, toàn tâm toàn lực chống lại thế công dồn dập như sóng biển của tử địch. Mọi cách tá khí tá kinh hoàn toàn không có tác dụng với Băng Huyền Kinh, nếu để Băng Huyền Kinh đi vào kinh mạch thì ngược lại còn tự hại mình.

Song phương càng đấu càng kịch liệt, liên tục qua lại như thoi đưa, thấy chiêu phá chiêu, dùng nhanh chọi nhanh, hung hiểm lừng lẹ cực điểm.

Chỉ trong khoảng thời gian uống xong một ngụm trà, chuồng đao đã giao nhau gần ba mươi chiêu, Tĩnh Trung Nguyệt đột nhiên chém vào khoảng trống bên tả Vũ Văn Hóa Cập, chính là Kỳ Dịch trong Tĩnh Trung bát pháp của gã.

Vũ Văn Hóa Cập thân kinh bách chiến, gặp phải tình thế này trong lòng dấy lên cảm giác quái dị cực độ.

Nhát đao của Khấu Trọng có tác dụng che mắt. Vũ Văn Hóa Cập cũng nhìn ra hư chiêu nhưng nhát đao chém xuống sinh ra trường lực xoáy tròn cuốn vào giữa khiến hắn không thể thoát ra. Cũng giống như xoáy nước giữa đại dương hút mọi đàn cá quanh đó vào.

Vũ Văn Hóa Cập kiến thức đa quảng cũng chưa bao giờ thấy qua loại đao pháp nào kỳ dị như vậy, đành nhảy tránh khỏi phạm vi đao thế, thế công tự nhiên chậm đi một nhịp.

Có thể nói nhát đao này Khấu Trọng bị bức phải xuất ra. Ngày trước đấu với Ninh Đạo Kỳ, đối phương chỉ cất tay cũng dễ dàng hóa giải được khiến gã không cam tâm, vắt óc nghĩ cách phối hợp thi triển cùng Loa Hoàn kinh, rốt cuộc đến giờ phải sử dụng. Chiêu Kỳ Dịch này đại thành khiến gã có thể chuyển bại thành thắng.

Một tiếng "Ồ" vang lên quanh đó, không cần nhìn gã cũng biết là Phó Quân Tường đứng trong bóng tối quan sát, thấy chiêu thức của gã biểu đạt được tinh túy của Dịch Kiếm Thuật không nén được kinh ngạc mà kêu lên.

Gã không thể nghĩ ngợi vẫn vơ vào lúc này, nếu không cơ hội sẽ qua mất, vội lùi lại, Tinh Trung Nguyệt chỉ vào Vũ Văn Hóa Cập, biến chiêu từ Kỳ Dịch sang Bất Công.

Vũ Văn Hóa Cập lạnh buốt cõi lòng, Khấu Trọng tuy không ngừng giữ cự ly với hắn nhưng đao khí đao thế lại liên tục tăng cường, hoàn toàn không hợp với lẽ thường. Hắn không lui lại mà hét lên hung bạo, bùng người lên, lẳng không xuất ra hai cổ Băng Huyền Quyền Kinh đánh vào đầu Khấu Trọng.

Khấu Trọng trong lòng hoàn toàn bình lặng, chém ra một đao vào giữa hai cổ quyền kinh, lại tạo thành một vùng xoáy chân khí khác, hóa giải sạch sẽ hai cổ quyền kinh, rồi phát ra âm thanh kinh khí giao kích cực kỳ huyền diệu.

"Bùng!"

Gã mượn thế từ cửa sau tiến vào chính điện, bùng người ngược lại, nhảy lên bậc đá phía bắc đại điện, đáp xuống long tọa đối diện với Vũ Văn Hóa Cập.

oOo

Đao phong sát sát lướt qua chót mũi Hầu Hi Bạch, y xòe Mỹ Nhân phiến quạt vào mặt địch thủ để che mắt, sát chiêu là một ngọn cước đá vào hạ âm. Y thấy bả vai đau nhói, đã trúng kiếm của một địch nhân khác.

Y gạt kiếm ra, không để thương tổn gân cốt, địch nhân trước mặt trúng cước bắn văng đi, trước lúc chết kêu lên thê thảm kinh tâm động phách.

Hầu Hi Bạch cũng phải trả giá khá đắt, vết thương trên vai sâu cả thốn, máu tươi bắn tung nhưng lòng y lại yên lặng.

Bốn cao thủ vây công y, nếu đơn đả độc đấu không ai qua khỏi mười chiêu, nhưng khi liên thủ, uy lực vượt xa cả bốn người riêng rẽ cộng lại, suýt nữa khiến y không chống nổi. May mà tuyệt kỹ của Hoa Giác phái liên miên bất tuyệt, phối hợp cùng Bất Tử ấn pháp lợi hại nhất của Ma môn, khổ chiến một hồi cuối cùng cũng loại trừ được một địch thủ.

Y nghe gió mà đoán hướng, lướt sang mé tả. Mỹ Nhân phiến cup lại, tựa như tùy tiện nhưng lại điểm cực kỳ chính xác vào mũi trường thương đang công tới, trong một sát na, Bất Tử Ấn hấp thu kinh lực đối phương rồi thoáng sau ô ạt phản ngược, kẻ cầm thương bị chấn té nhào.

Hầu Hi Bạch cười ha hả, thi triển Mỹ Nhân phiến pháp, đánh cho ba địch thủ chân tay luống cuống, không thể hoàn thủ.

oOo

“Soảng!”

Trường kiếm gãy thành từng đoạn.

Hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của kiếm thủ, cây trường kiếm đang toàn lực đâm vào Thiên Linh huyết của Từ Tử Lăng, không va chạm với đôi tay trần danh chấn thiên hạ của gã mà là một đôi đoản hộ tú trong tay áo. Chiêu Tụ Lý Càn Khôn này so với tuyệt học thành danh được đề tên trên Kỳ Công Tuyệt Nghệ Bảng của Đỗ Phục Uy còn cao hơn một bậc, một chiếc hộ tú khóa chặt kiếm phong và chân khí quán chú vào kiếm, chiếc còn lại quét ngang như ánh chớp.

Đánh nát cây kiếm không có chân khí bảo vệ.

Địch nhân hồn phi phách tán, Từ Tử Lăng lại tổng ra một cỗ lực đạo đẩy hấn bắn văng đi, gã còn hạ thủ lưu tình, bằng không địch nhân đã ô hô ai tai, không giữ được tiểu mệnh.

Hộ tỳ của Từ Tử Lăng lại thu vào trong ống tay, dùng Nội Ngoại Sư Tử Ấn ứng phó với thế công như vũ bão của hai cao thủ dùng đao và câu. Hai tên này võ công cao hơn hẳn các cao thủ thân vệ khác của Vũ Văn Hóa Cập, tương đương với đại hán râu dài vừa bị Khấu Trọng giết, nhưng chưa đủ phân lượng để thắng Từ Tử Lăng, gã nhất nhất hóa giải hết, đợi cho cả hai giảm bớt nhuệ khí liền tức khắc chế trụ ngay.

oOo

Khấu Trọng vẫn di động trong không gian nhỏ hẹp, lần lượt hóa giải thế công lăng lệ toàn lực của Vũ Văn Hóa Cập, cười dài thốt: "Chiếc ghế này nhìn quen lắm, phải chăng là chiếc ghế lão Dương ngồi lúc bị người giết ở Giang Đô?"

Vũ Văn Hóa Cập hừ lạnh, tịnh không đáp lời, lòng thầm kêu khổ, chỉ trong nháy mắt công lực tên oắt con này đại tăng, như thể biến thành một người khác.

"Choang, choang, choang." Khấu Trọng liên tục chém ra ba đao, mỗi đao đều tinh diệu cực điểm, ép Vũ Văn Hóa Cập thoái lui, đoạn lắc đầu than: "Hóa Cốt người sao lại bất trí như vậy, một vật bất tường thế này mà không quản ngàn dặm mang từ Giang Đô đến đây, tự sa vào vết xe đổ của lão Dương, đúng là ngu xuẩn."

"Bùng!"

Gã đột nhiên xuất quyền, đón thẳng quyền đầu của Vũ Văn Hóa Cập, hai người trực tiếp ngạnh đấu một chiêu.

Băng Huyền Kinh bức Loa Hoàn kinh của Khấu Trọng tản mát tứ tung, nhất thời kinh khí hoành không.

Khấu Trọng bị chấn lùi, suýt nữa bật khỏi chiếc ghế long ỷ.

Vũ Văn Hóa Cập đại hỷ, cúi người vươn tay chộp vào hạ âm Khấu Trọng.

Gã ha ha cười rộ, kinh lực từ cước tổng ra, bốn chân của chiếc ghế lập tức gãy lìa, ánh sáng vàng của Tinh Trung Nguyệt xạ ra, gạt văng một trảo âm hiểm của Vũ Văn Hóa Cập.

Vũ Văn Hóa Cặp tưởng đầu gã không dám ngạnh tiếp Băng Huyền Kinh tích tụ công lực bốn chục năm của hắn nên không nhìn ra kế dụ địch, trở thành thất thế, tự đưa cánh tay vào trong làn đao phong, vội kinh hãi lùi lại.

Song mục Khấu Trọng lấp lánh điện mang, quát vang một tiếng, Tinh Trung Nguyệt hóa thanh dải cầu vòng, nhân đao hợp nhất thi triển Kịch Kỳ trong Tinh Trung bát pháp, phản khách vi chủ công tới Vũ Văn Hóa Cặp.

Vũ Văn Hóa Cặp bị ép ngồi xuống bậc thềm, đột nhiên cảm thấy toàn thân bị đao khí của Khấu Trọng vây phủ, không thể tránh né, đành toàn lực đón đỡ.

“Ầm!”

Tiếp xong nhát đao, Vũ Văn Hóa Cặp loạng choạng rớt xuống bậc thềm, khoe miệng cả hai đồng thời rỉ máu, tình huống cực kỳ thê thảm.

Thấy Vũ Văn Hóa Cặp đang lùi dần vào giữa điện, Khấu Trọng đứng trên bậc thềm cao nhất, Tinh Trung Nguyệt vẫn chỉ vào tử địch, cánh tay còn lại quệt vết máu trên môi, trong lòng vô vàn cảm khái.

Nhớ năm xưa gã còn là tiểu tử không đáng lau gót giày cho Vũ Văn Hóa Cặp, hôm nay lại thành nhân vật có thể trực tiếp dồn hắn vào con đường bại vong. Những biến hóa, khúc chiết trong chuyện này cực kỳ ly kỳ, ngay cả bản thân gã cũng không thể miêu tả lại.

Rốt cuộc Vũ Văn Hóa Cặp cùng lùi vào đến chính giữa đại điện, cách Khấu Trọng chừng bốn mươi bước, nhưng đao khí của gã vẫn vây phủ chặt chẽ hắn, nội công đao pháp như vậy đã đạt đến cảnh giới kinh người. Trong lòng hắn dấy lên cảm giác tuyệt vọng, hiểu được mình đã đến lúc nhục kế cạn kiệt, tâm chí bị đoạt lại thêm thụ nội thương, tuy vẫn có thể đấu tiếp nhưng không còn hy vọng thắng.

Bèn than dài: “Hết rồi, hết rồi! Không ngờ Vũ Văn Hóa Cặp ta anh hùng một đời, đến phút cuối lại thất thủ trong tay hai tên tiểu lưu manh đầu đường xó chợ.”

Đoạn vung chuồng đánh mạnh vào Thiên Linh Cái. Khấu Trọng thấy vậy liền thất kinh, thu đao lao đến chỗ đại cừu nhân, bản thân gã cũng không hiểu vì sao lại làm vậy.

Vũ Văn Hóa Cặp cười vang, vừa thoát khỏi đao khí của gã liền tung mình, phá thùng nóc điện lao đi. Một tiếng hét vang lên, Phó Quân Tướng ẩn nấp cạnh đó lẳng không cản lại, hai người xẹt qua nhau.

Phó Quân Tường bị Băng Huyền Kinh ép phải hạ xuống. Tay tả Vũ Văn Hóa Cập cũng bị bảo kiếm chém trúng, tuy mang thêm thương thế, hấn vẫn cầm đầu chạy vào hậu cung.

Khấu Trọng vừa nhảy lên nóc điện, thấy Hầu Hi Bạch vẫn đang quần quít với địch nhân, Từ Tử Lăng thì đã đánh ngã hết thấy, bèn quát: "Tiểu Lăng mau đến đây!" Rồi lao theo bóng dáng Vũ Văn Hóa Cập đang chạy trốn.

Hai gã từ trên nóc điện nhảy xuống, đuổi đến trước một khung cửa đình viện trong hậu cung, đều ngạc nhiên, không hiểu Vũ Văn Hóa Cập vì sao không chạy đến chỗ nào khác mà lại chạy vào hậu cung.

Bước qua khung cửa là là một khoảng sân nhỏ, hoa tuyết bay bay, khắp nơi một màu trắng ngần khiến người ta quên đi cảnh vật đầy máu tanh bên ngoài.

Cửa chính tòa lâu ba gian mở toang, đèn đuốc sáng rực.

Tuy không biết tình hình bên trong nhưng hai gã võ công cái thế, lại bị ngọn lửa cừu hận thôi thúc, bất kể trong đó có gì cũng xông vai tiến vào.

Hơn mười cung nga thái giám mềm nhũn lặn dưới đất, co ro trong góc, mặt ai cũng thất sắc.

Từ Tử Lăng thấy trong lòng bất nhẫn, nhẹ giọng bảo: "Không liên quan đến các ngươi, chúng ta tuyệt không động đến các ngươi, đi đi."

Nói đoạn đuổi theo Khấu Trọng vào trong nội đường.

Vũ Văn Hóa Cập mặt mày nhợt nhạt, ngồi yên lặng trên chiếc ghế gần cửa phía tây, song thủ ôm chặt một nữ tử mặt y phục phi tần, ngoài ra không hề có ai khác.

Hai gã đưa mắt nhìn nhau, không ngờ lại được thấy tình cảnh này.

Vũ Văn Hóa Cập đến lúc anh hùng khí đoản, lại như trở thành một người khác, tâm thần đặt hết vào mình nữ tử nọ, không hề biết rằng tử địch đã đến.

Khấu Trọng vùng Tỉnh Trung Nguyệt quát lớn: "Là hán tử thì đứng dậy đấu một trận, huynh đệ chúng ta đảm bảo không sát hại kẻ vô tội." Vũ Văn Hóa Cập cười thâm, đặt tay lên bờ vai nữ tử, định đẩy nàng ra. Nữ tử chậm rãi đứng dậy, không xoay người lại, nhìn sang hai gã, trên mình nàng ướt đầm máu tươi từ tay Vũ Văn Hóa Cập nhỏ xuống.

Hai gã cùng rung động, đồng thời kêu lên thất thanh: "Trình tấu."

Là người năm xưa tại Dương Châu thường cho hai gã bánh bao ăn lót lòng, là tiểu thiếp của lão Phùng bán bánh bao ở cửa nam thành: Trình tẩu. Khi Dạng đế vào thành đã vờì lão Phùng nhập cung, sau này lão Phùng bị những người hạch tội Dạng đế xử quyết, Trình tẩu thất tung. Nào ngờ ngày nay lại thành ái phi mà Vũ Văn Hóa Cập trước lúc chết vẫn muốn gặp mặt.

Mặc hoa phục lên mình, Trình tẩu trông càng xinh đẹp, khí chất cao quý.

Ngọc dung Trình tẩu hết sức bình tĩnh, nhẹ nhàng thốt: “Tiểu Lăng, Tiểu Trọng, các người cuối cùng cũng đến.”

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng sồn da gà, hoàn toàn rối bời.

Trong đời hai gã có ba nữ nhân quan hệ mật thiết hơn cả là Trình tẩu, Phó Quân Sước cùng Tố Tố. Hai người sau đã hương tiêu ngọc tán, còn Trình tẩu lại trở thành ái phi của đại cừu gia hai gã hận không thể ăn sống nuốt tươi, phải làm sao đây?

Tiếng gió đột ngột rít lên.

Hai gã ngạc nhiên ngoảnh lại. Cuối cùng Phó Quân Tường cũng tới, khuôn mặt tươi cười vung kiếm tiến vào, mục quang rơi lên Vũ Văn Hóa Cập nửa người nhuộm đỏ máu đang ngồi ngây ngô trên ghế, hỏi với vẻ kỳ quái: “Hai người sao còn chưa lấy cầu mệnh của hần?”

Hai gã không biết nói sao. Bị nàng hỏi mà cứng họng. Trước nay hai gã gặp bất kỳ trường hợp nào cũng tìm được cách ứng phó, duy có tình hình hiện tại khiến cả hai vô cùng khó xử.

“Vệ phu nhân!”

Hầu Hi Bạch xuất hiện sau lưng Phó Quân Tường cũng hô lên thất thanh.

Lời hô hoán của gã như ngọn thiết trùy đập vào tâm khảm Khấu, Từ. Nguyên lai Trình tẩu là Vệ phu nhân mà Vũ Văn Hóa Cập sủng ái hơn hết, hần còn đặc biệt yêu cầu Hầu Hi Bạch vẽ tranh nàng để hoa dung của nàng vĩnh viễn in trên lụa trắng, thể hiện lời thề đầu chết không thay lòng, mang đậm tư vị bi tráng quyến luyến, bịn rịn.

Phó Quân Tường ngừng lại sau lưng hai gã, ngoái đầu liếc Hầu Hi Bạch, như muốn đánh giá xem quan hệ giữa Trình tẩu và y thế nào.

Vũ Văn Hóa Cập như đột nhiên già đi mười tuổi từ trên ghế đứng dậy, hữu thủ ôn nhu đặt lên bờ vai thon của Trình tẩu, nói với vẻ thâm tình: “Ai làm người đấy chịu. Ài, ta vốn không nên về gặp lại nàng.”

Đoạn nhìn sang Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, lạnh lùng bảo: "Chuyện của chúng ta ra ngoài kia giải quyết."

Tiếng trống lại vang lên, lần này không tản mát mà tập trung ở phía bắc thành, liên tục gần lại.

Trinh tẩu đứng yên một chỗ, xòe rộng hai tay, bình tĩnh lắc đầu: "Không! Nếu chết ta muốn chết cùng với Hoàng thượng. Tiểu Trọng, Tiểu Lăng, hai người có thể thành toàn cho chúng ta không?"

Dùng ngữ khí này này đầu bất cứ kẻ dọc ngang trời đất nào cũng thấy chua xót, xúc động, hà huống Khấu Trọng và Từ Tử Lăng luôn sùng kính, cảm kích nàng.

Phó Quân Tường rốt cuộc cũng hiểu giữa phi tần này của Vũ Văn Hóa Cập và hai gã có quan hệ không tầm thường, ngọc dung sa sầm, nhặt nhẹo hỏi: "Thị là ai?"

Tiếng trống liên tiếp vang vọng, khiến cho lòng người phiền não, cũng là lời tuyên cáo rõ ràng rằng quốc vận của Đại Ngụy đã đến hồi kết.

Khấu Trọng cười khổ: "Nàng có thể coi là một người mẹ khác của chúng tôi."

Từ Tử Lăng thiếu não gạt đầu, đột nhiên gã không có lòng dạ báo cừu tuyết hận với Vũ Văn Hóa Cập. Kẻ từng là nhân vật phong vân, khiến Đại Tùy diệt vong hóa ra lại giống với rất nhiều người, bên cạnh vẻ độc ác vô tình còn có mặt ôn nhu đa tình, chẳng qua gã và Khấu Trọng chưa từng tiếp xúc nên không nhận thấy Vũ Văn Hóa Cập như thế.

Hiện thời hấn đã nhà tan cửa nát, bạn hữu lìa xa, kết cục bi thảm, chẳng lẽ hai gã đành lòng dồn Trinh tẩu vào tử địa?

Phó Quân Tường lạnh lùng thốt: "Các người không hạ thủ thì để ta thành toàn cho bọn họ."

Kiểm quang xẹt ra, xuyên qua khe giữa hai gã, nhắm vào mặt Vũ Văn Hóa Cập ở sau lưng Trinh tẩu.

- o O o -